

Снопътъ чува радостния шепотъ на натежали класове, които чакатъ своя редъ; вижда ги привели, се къмъ земята, уморили се да чакатъ обетованъ мигъ и като на живи сжщества погледитъ имъ се носятъ помамени отъ литнали надъ тѣхъ свѣтулки. Свѣтулките зарѣятъ като изгрѣваща зорница и надъ полята трепва нѣкаква мрежа, която се люлей и губи въ безкрая на непожнати нивя.

Широко се разтилатъ нивята въ нощта, която благоухае отъ въздишки, както благоухае храмъ, кога се чете на оброкъ презъ знаменитъ день; шепотътъ имъ се носи презъ синури, пожнати стърнища и ошмулени шубръчки, край друмъ и пасбища; отъ далеченъ Дунавъ се преливатъ вълни на лекъ бързецъ, напоенъ съ влага и хладъ; отъ къмъ Черно-море се дочува кротъкъ шепотъ на стихващи води и въ тѣхната ликуваща среща, надъ готови за жънене нивя, се унисатъ натежали класове, попродигатъ съселчета; и когато ги погали свѣтлика на лутаща се свѣтулка, тѣ замиратъ въ нѣга и радостъ. И чакатъ, чакатъ съ възторгъ ранно утро, кога сѣрпътъ ще се мѣрне надъ тѣхъ; кога пѣсень на жетварка ще ги преспи навѣки.

А кога кукурузи сресятъ, извишили два човѣшки боя, и сочнитъ имъ широки листа зашепватъ вечерна молитва къмъ небето, пригласяна отъ пѣсеньта на щурчето! Колко пжти Петъръ Габара е преспивалъ срѣдъ кукурузи: да слуша молитвата имъ, да се опива отъ пѣсеньта на щурцитъ! Както сребърнитъ гласчета на щурчетата трептятъ и се молятъ — тъй и хилядитъ звездици по извишено небе трепкатъ; и сякашъ и тѣ пѣятъ тамъ далечъ въ безкрая... Пренесе се въ нощитъ на гроздоберъ... И пакъ стигна до бащинъ домъ, где зимъ щурчето дохожда въ кжщи; намира си за презъ зима подслонъ, тамъ въ кжта край топло огнище. И цѣлата зима, кога всички въ дома си заспятъ, едно щурчето си пѣе и на старъ домакинъ тай-